

## Als je maar lang genoeg gewoon doet, wordt je vanzelf bijzonder.

Dit is een waarheid als een klok. Onze ouders deden dat. In onze ogen en vanuit ons perspectief waren ze heel bijzonder.

Nu lijkt het of de snel veranderende wereld geen tijd meer heeft om lang genoeg gewoon te doen.

Je zou bijna zeggen. Als je voortdurend gek doet vindt men je apart en bijzonder. Maar het bijzondere is dan van een andere orde, extravagantie. Uitpakken met dingen die je niet bent, pochen met wat je niet bezit. Kortom het is bluf.

De lui, die zo bezig zijn, en op die manier erkenning zoeken zijn eraan voor de moeite op termijn. Ach ze krijgen wel volgelingen maar dit zijn op hun beurt diegenen die leugens voor waarheid verkopen.

Een mama die haar kind grootbrengt en die daar zichzelf voor opoffert in de letterlijke zin van het woord is heel gewoon. Maar ze is terzeldertijd na jaren heel bijzonder. Wat ze terugkrijgt zal een veelvoud zijn van wat ze gegeven heeft. Zij is rijk van de giften en complimenten die haar kind haar teruggeeft. Dikwijls wordt dit niet uitgesproken. Zij hoeft niet in lyrische bewoordingen bewierrookt te worden. Eén woord en een gebaar zal voldoende zijn en soms is aanwezig zijn al voldoende. Het thuiskomen in een warm nest zoals sommigen dat omschrijven.

Ik had een leraar die op school voorlas uit een boek. Wij waren twaalf jaar. Het verhaal ging over een jonge man die thuis niet kon aarden. Hij wou niet doen wat hem werd opgelegd. Hij lag altijd dwars. Die jongeman dacht dat hij alles beter wist en hij zou dat eens gaan bewijzen. Op een dag vertrok hij als matroos op een schip en voer de hele wereld rond. Met veel schade en schande zou hij in allerlei avonturen terecht komen. Die avonturen zou de leraar ons niet voorlezen. Alleen die passages die geschikt waren voor de oren van een twaalfjarige vertelde hij. Uiteindelijk kwamen we aan het einde van het boek. Onze leraar zei: "Na jaren werd die jongeman door zijn ervaring officier op een schip. En toen hij beseftte dat wat hij nastreefde één grote luchtbel was, was hij getekend door het leven en eenzaam.

Op een dag stond hij aan de deur van zijn ouderlijk huis. Hij belde aan en een oude grijze gebogen man opende de deur. De vader sloot de zoon in zijn armen en weende. In het boek stond: Hij sprak geen vervloeking maar weende zeer.

In feite is deze samenvatting, een samenvatting van het leven van ons allemaal.

Uiteraard is er hier en daar meer. Het is niet overal hetzelfde verhaal.

Een mens is niet gemaakt om alleen door het leven te gaan. Maar vandaag vindt men dat je geen vaste relatie nodig hebt. Ik ben het daar niet mee eens. Zulke verhalen eindigen steevast zonder partner. Je zal dan oud zijn en alleen voor je tv zitten. Je zal niemand hebben. Het kan, maar terzeldertijd is het een hel.

Die hel heb je dan jezelf aangedaan omdat je niets kon geven. Omdat je niet lang genoeg gewoon kon doen. Je bent dan ook niet bijzonder en hebt geen enkele aantrekkingskracht voor een partner.

Je wordt een zielepoot.

Moest je nou denken dat dit een "ver van mijn bed show" is, en alleen in romans gebeurd, dan heb je het grondig mis.



Dertig jaar geleden leer ik een wat ouder koppel kennen. Ze hadden een zoon en een dochter. De zoon was een buitenbeentje. Thuis kon hij niet aarden. Hij ging naar de zeevaartschool en werd officier op de lange omvaart. Tijdens de periode dat hij thuis was bouwde men de Stormvloedkering op de Oosterschelde. Men zocht mensen die met een werkboot overweg konden en verstand hadden van kraanwerk. Hij dacht; dat doe ik wel even en ik verdien er nog lekker aan ook. Tijdens een missie had hij pech. de staalkabel van een pontonkraan brak. Hij stond in de buurt en de kabel sneed zijn arm eraf. Hij werd overboord geslingerd. Men kon hem nog redden maar de arm was hij kwijt.

Hij herstelde. Gelukkig ware de ouders er nog. Zij hebben een bedrijf opgezet voor hun zoon en ze brachten ons met elkaar in contact.

In de winter, als er nagenoeg geen volk was op de eilanden in Nederland, riep de vader me regelmatig binnen. We zaten dan rond een primitieve kachel in een gestrand binnenschip. Zijn vrouw maakte koffie en we babbelden wat.

De zoon was een beetje een bon vivant. De ene verkering volgde op de andere. Tot hij uiteindelijk toch trouwde en zelf een zoon had. Zijn wispelturig karakter en uiteraard de voortdurende pijn zal wel bijgedragen hebben tot moeilijke relaties.

Nochtans was hij in de omgang altijd lacherig en schijnbaar vrolijk. Maar onderhuids speelde altijd het verleden. Zijn ouders hadden immers have en goed en familie verloren bij de grote overstroming van 1953. Ook zij waren hierdoor getekend. Je veegt zulke dingen niet zomaar van tafel.

Een oplossing is dan dat je samen een hechte band hebt. Je kunt dan elkaar steunen.

Nu anno 2016 denken velen dat alles kan. Je drukt op het knopje van de smartphone en het antwoord staat er. Alleen is dit een virtuele wereld.

Ik hoorde een jong meisje vertellen dat zij zeker niet bij één man zou blijven. Dat zou ze echt niet kunnen. Ik dacht als je zo denkt op 18 jarige leeftijd waar moet dat dan naartoe? Het betekent dat kinderen geen vaste ouders zullen hebben. Het betekent dat je niets opbouwt want alles is tijdelijk. Je gaat voorbij aan je eigen leven dat door je vingers glipt en voor je het weet ben je oud. Meestal zul je al oud zijn voor je jong bent geweest. Mijn mening is dat dit intriest is. Verschrikkelijk. Als scheiden de norm wordt en trouw een zeldzaamheid dan ziet het er heel slecht uit. Alles opofferen voor het genot van het ogenblik. Je familie verloochenen voor een onzekere toekomst? Neen, nooit. Dit kan alleen leiden naar depressies en psychiatrie. Kan je dit nou toedekken met; vergeef het hen want ze weten niet wat ze doen?

Hoeveel begrip moet je dan opbrengen?

Zou je niet beter gewoon doen- dit volhouden- en dan heel bijzonder worden?

Sam